חומרי. בוטיניי"ש שעושין של נדיל ומוזגין הרבה מהן בחוט אחד ועושין אותו כמין ענק ועושין בצואריהן למכור. ויש גורסין פתכייתא והן של זכוכית כמין טבעות דקיס וקורין אותו פוריל"ש ובלשון רבותינו מושטעיש: **חד זוזא.** מלא חוט הענק: **מיקדשא לי.** בלשון שמילה: **הב לשקי ושדי.** לגלגל כספלטיר לביטורא: **פגע דמלגא.** בבחר המלך נשבע: **והלכתא כרי"ש.** דאמר (לעיל דף ח.) המקדשי לי בזמנה ונתן לה דינר הרי זו מקודשת ויש"ש: **כרבא דאמר רב נחמן.** דאמר לעיל (שם) מנה מן כאן משכון מן כאן: **נמך מקודשת לי.** והיא ברשות לבעיה לקדשה כגון שלח בגרה: **נשטר וזיבי.** ומנלן דכי האי גוונא הוי שטרא: **מאי טעמא קריש ניש יקנו משום דלמיגז ומכר.** בזמניה קרי ניש כי יקח ונימא לבעי[1] הנערה קאמר שיהא מקיחה לבעל ומשום דכתיב לא נתי נתתי: **הלכתא ניזבו.** למשה מסיני: **הפס נמי.** גבי שטר זביני כתיב ולקח את ספר המקנה ולמעט המוכר נתנו ללוקח דכתיב ולקח ולא כתיב ונתן וירמיהו היה קונה את השדה מיד חנמאל למעט מוכר כותב שדי מכורה לך וגומן ניש לוקח לבעל הכא כי יקח כתיב: **נין ע"י עצמה.** שקנלתה היא מדעתו של אב: **מדעתה.** שהיא ממרה לו לקבל. והא דבעינן דעתא דילה והוא שבגרה: **שלח לשמה.** שנכתב לשם אחרת ומגלך: יציאה

הב אשקי ושדי אינה מקודשת. ול"ת מי גרע ממתן מעות לפלוני דמקודשת[ט] כ"ש כשמורת תן לי וי"ל דשמי הכא דמיעקרא היתה שולחת שלח בתורת קידושין ומשום הכי איכא למימר כשמורת הב מדעתא דמיעקרא קמחמרה: **כל אשקי אשקויי כו'.** הך תלת עובדי מיכתיך למשמעינן דכשום דבר אין מועיל לה בחדי לחכילה ושתיה ולה בשאר מילי:

והלכתא שיראי לא צריך שומא. [י]ול"ת אמאי לא מיכתיך לפסוק כרבה לגבי רב יוסף דאמרי בגמרא (לקמן דף קמג:[מ]) פסקינן הלכתא כרבה לגבי רב יוסף ענין ומחלה וי"מ דהיינו דוקא בחדי דצ"ג ולא בהירא[כ] דע"כ בכולי גמרא הלכתא כרבה כדמוכח פרק מי שחלצו (גיטין דף עד:) גבי הוה לחמר ליה לחריסיה כ"ע הלו תלתא ושקלו ריבעא ליה מיקדשת לי אמרה ליה שדי כרבה כרבה כרבא"ג והא ק"ל הלכתא כרבה ובהא מסיק מדקאמר והא ק"ל הלכתא כרבה ממעט דבכולי גמרא הלכתא כוותיה[א] ואמת יש לדחות דהפס יש ספיקא דגרסי בהא ק"ל הלכתא כרבה דמשמע בהא דוקא ולא בכולי גמרא מיהו קשיא לחמי לא קאמר בהדיא הלכתא כוותיה דרבה כדאמר הלכה כר' אלעזר בר"א והלכתא כרבא אמר רב נחמן: [ג]ת"ר בשטר כיצד כתב לו על הנייר או על החרס אע"פ שאין בו שוה פרוטה בתך מקודשת לי בתך מאורסת לי בתך לי לאינתו[ד] הרי זו מקודשת מתקיף לה ר' זירא בר ממל הא לא דמי האי שטרא לשטר זביני התם מוכר כותב לו שדי מכורה לך הכא בעל כותב בתך מקודשת לי אמר רבא התם מעניינא דקרא והכא מעניינא דקרא והתם כתיב [1]ומכר מאחוזתו במוכר תלה רחמנא הכא כתיב [2]כי יקח בבעל תלה רחמנא התם נמי כתיב [3]שדות בכסף יקנו קרי ביה יקנו מאי טעמא קרית ביה יקנו משום דכתיב ומכר ה"נ קרי ביה כי יקח דכתיב [4]את בתי נתתי לאיש הזה אלא אמר רבא הלכתא נינהו ואסמכינהו רבנן אקראי ואיבעית אימא התם נמי כתיב [5]ואקח את ספר המקנה [ז]ואמר רבא אמר רב נחמן כתב לו על הנייר או על החרס אע"פ שאין בו שוה פרוטה בתך מקודשת לי בתך מאורסת לי בתך לי לאינתו בין ע"י אביה בין ע"י עצמה [ה]מקודשת מדעתו והוא שלא בגרה כתב לה על הנייר או על החרס אע"פ שאין בו שוה פרוטה הרי את מקודשת לי הרי את לי לאינתו הרי את מאורסת לי מקודשת בין ע"י אביה בין ע"י עצמה [ו]מדעתה והוא שבגרה: בעי ר' שמעון בן לקיש [ח]שטר אירוסין שכתבו שלא לשמה מהו הויות ליציאות מקשינן מה לשטר זביני התם מוכר כותב לו שדי מכורה לך הכא בעל כותב בתך מקודשת לי אמר רבא התם מעניינא דקרא והכא מעניינא דקרא והתם כתיב [1]ומכר מאחוזתו במוכר תלה רחמנא הכא כתיב [2]כי יקח בבעל תלה רחמנא התם נמי כתיב [3]שדות בכסף יקנו קרי ביה יקנו מאי טעמא קרית ביה יקנו משום דכתיב ומכר ה"נ קרי ביה כי יקח דכתיב [4]את בתי נתתי לאיש הזה אלא אמר רבא הלכתא נינהו ואסמכינהו רבנן אקראי ואיבעית אימא התם נמי כתיב [5]ואקח את ספר המקנה [ז]ואמר רבא אמר רב נחמן כתב לו על הנייר או על החרס אע"פ שאין בו שוה פרוטה בתך מקודשת לי בתך מאורסת לי בתך לי לאינתו בין ע"י אביה בין ע"י עצמה [ה]מקודשת מדעתו והוא שלא בגרה כתב לה על הנייר או על החרס אע"פ שאין בו שוה פרוטה הרי את מקודשת לי הרי את לי לאינתו הרי את מאורסת לי מקודשת בין ע"י אביה בין ע"י עצמה [ו]מדעתה והוא שבגרה: בעי ר' שמעון בן לקיש [ח]שטר אירוסין שכתבו שלא לשמה מהו הויות ליציאות מקשינן מה לשטר זביני התם מוכר כותב לו שדי מכורה לך הכא בעל כותב בתך מקודשת לי אמר רבא התם מעניינא דקרא והכא מעניינא דקרא והתם כתיב [1]ומכר מאחוזתו במוכר תלה רחמנא הכא כתיב [2]כי יקח בבעל תלה רחמנא התם נמי כתיב [3]שדות בכסף יקנו קרי ביה יקנו מאי טעמא קרית ביה יקנו משום דכתיב ומכר ה"נ קרי ביה כי יקח דכתיב [4]את בתי נתתי לאיש הזה אלא אמר רבא הלכתא נינהו ואסמכינהו רבנן אקראי ואיבעית אימא התם נמי כתיב [5]ואקח את ספר המקנה [ז]ואמר רבא אמר רב נחמן כתב לו על הנייר או על החרס אע"פ שאין בו שוה פרוטה בתך מקודשת לי בתך מאורסת לי בתך לי לאינתו בין ע"י אביה בין ע"י עצמה [ה]מקודשת מדעתו והוא שלא בגרה כתב לה על הנייר או על החרס אע"פ שאין בו שוה פרוטה הרי את מקודשת לי הרי את לי לאינתו הרי את מאורסת לי מקודשת בין ע"י אביה בין ע"י עצמה [ו]מדעתה והוא שבגרה: בעי ר' שמעון בן לקיש [ח]שטר אירוסין שכתבו שלא לשמה מהו הויות ליציאות מקשינן מה

[ט] **פתכייתא אתאי ההיא איתתא אמרה ליה הב לי חד** [י]**שוכא אמר לה אי יהבינא ליך מיקדשת לי אמרה ליה הבה אהבה אמר רב חמא** [א]**כל הבה אהבה לאו כלום הוא ההוא גברא דהוה קא שתי חמרא בחנותא אתאי ההיא איתתא אמרה ליה הב לי חד כסא אמר לה אי יהיבנא ליך מיקדשת לי אמרה ליה אשקויי אשקיין אמר רב חמא** [ב]**כל אשקויי אשקיין לאו כלום הוא ההוא גברא דהוה קא שדי תמרי מדקלא אתאי ההיא איתתא א"ל שדי לי תרתי אמר לה אי שדינא ליך מיקדשת לי אמרה ליה שדי מישדא אמר רב זביד כל שדי מישדא לאו כלום הוא איבעיא להו הב אשקי ושדי מהו אמר רבינא מקודשת רב סמא בר רקתא אמר תגא דמלכא אינה מקודשת** [ג]**והלכתא אינה מקודשת והלכתא שיראי לא צריכי שומא והלכתא כר"א והלכתא כרבא אמר רב נחמן:** [ג]**ת"ר בשטר כיצד כתב לו על הנייר או על החרס אע"פ שאין בו שוה פרוטה בתך מקודשת לי בתך מאורסת לי בתך לי לאינתו** [ד]**הרי זו מקודשת מתקיף לה ר' זירא בר ממל הא לא דמי האי שטרא לשטר זביני התם מוכר כותב לו שדי מכורה לך הכא בעל כותב בתך מקודשת לי אמר רבא התם מעניינא דקרא והכא מעניינא דקרא והתם כתיב [1]ומכר מאחוזתו במוכר תלה רחמנא הכא כתיב [2]כי יקח בבעל תלה רחמנא התם נמי כתיב [3]שדות בכסף יקנו קרי ביה יקנו מאי טעמא קרית ביה יקנו משום דכתיב ומכר ה"נ קרי ביה כי יקח דכתיב [4]את בתי נתתי לאיש הזה אלא אמר רבא הלכתא נינהו ואסמכינהו רבנן אקראי ואיבעית אימא התם נמי כתיב [5]ואקח את ספר המקנה [ז]ואמר רבא אמר רב נחמן כתב לו על הנייר או על החרס אע"פ שאין בו שוה פרוטה בתך מקודשת לי בתך מאורסת לי בתך לי לאינתו בין ע"י אביה בין ע"י עצמה** [ה]**מקודשת מדעתו והוא שלא בגרה כתב לה על הנייר או על החרס אע"פ שאין בו שוה פרוטה הרי את מקודשת לי הרי את לי לאינתו הרי את מאורסת לי מקודשת בין ע"י אביה בין ע"י עצמה** [ו]**מדעתה והוא שבגרה: בעי ר' שמעון בן לקיש** [ח]**שטר אירוסין שכתבו שלא לשמה מהו הויות ליציאות מקשינן מה לשטר זביני התם מוכר כותב לו שדי מכורה לך הכא בעל כותב בתך מקודשת לי אמר רבא התם מעניינא דקרא והכא מעניינא דקרא והתם כתיב [1]ומכר מאחוזתו במוכר תלה רחמנא הכא כתיב [2]כי יקח בבעל תלה רחמנא התם נמי כתיב [3]שדות בכסף יקנו קרי ביה יקנו מאי טעמא קרית ביה יקנו משום דכתיב ומכר ה"נ קרי ביה כי יקח דכתיב [4]את בתי נתתי לאיש הזה אלא אמר רבא הלכתא נינהו ואסמכינהו רבנן אקראי ואיבעית אימא התם נמי כתיב [5]ואקח את ספר המקנה [ז]ואמר רבא אמר רב נחמן כתב לו על הנייר או על החרס אע"פ שאין בו שוה פרוטה בתך מקודשת לי בתך מאורסת לי בתך לי לאינתו בין ע"י אביה בין ע"י עצמה [ה]מקודשת מדעתו והוא שלא בגרה כתב לה על הנייר או על החרס אע"פ שאין בו שוה פרוטה הרי את מקודשת לי הרי את לי לאינתו הרי את מאורסת לי מקודשת בין ע"י אביה בין ע"י עצמה [ו]מדעתה והוא שבגרה: בעי ר' שמעון בן לקיש [ח]שטר אירוסין שכתבו שלא לשמה מהו הויות ליציאות מקשינן מה

ו"מ משום הכי מיכתיך לפסוק כרבה לגבי רב יוסף משום דרב יוסף יתיב ליעיל (דף ח.) כמה דאיתות עוד י"מ מ"ש לה קאמר הלכתא כרבה דלה מימא דסיינו דבה לחיכא דאמרי דבכל הכי לה לגירי שומא אבל אמר לה ממאין נעי שומא לפיכך פסק דבשום ענין לה נעי שומא לפי זה הטעם יתיישב הא מיכתיך לפסוק כרבה [ס]ע"ג דבכל דוכתא ק"ל כוותיה: **כתב על הנייר ועל החרס.** משמע דשטר כשר על החרס וכן משמע לקמן בפירקין (דף כו.) דאמר כתב לו על הנייר ועל החרס שרי מכורה לך שרי נמוכה לך הכי זו מכורה ונמוכה וקשה לחמר בפ"ב דכתובות (דף כא.[ע]) הלי מלן דבעי לחחוויי חתימת ידיה בבי דינא לכתוב לחספקא לבל לחגבות לה לחמת משכח חיגים דלה מעלי וכתיב עליה מלי דבעי ותנן הוליח עליו כתב ידו משמע לבל על חרס ליכא למיחש להכי לחפיך' כתוב עליו לה יועיל ולומר ר"ת דהחיה ללקמן והחיה דכתב לחתיה כר' לליעזר לחמר והחיה דכתובות לחתיה כרמ"ח לחמר (שם) עדי חתימה כרתי והחיה דכתב לה לחתיה כר' מחיר דכיון דבעינן בשטר קדושין עדי חתימה כלמוכה לקמן בפרק שני (דף מח.) ועדיים שעל גבי החרס לה מקיבי ואין מוכיח מתוכו כלום בחרס דדבר שיכול להזדייף הוא ותנן בפ"ב דגיטין (דף כח:) אין כותבין לה על נייר מחוק ולה על דיפתרא משום שיכול להזדייף וחכמים מכשירין ואמרו[ו] מלן מכשיר ר' לליעזר ס"מ [ו]דלה מהני[ס] בדבר שיכול להזדייף ופ"ג דמחר בגיטין בסוף פרק שני (דף כב: ושם[ט]) לה מכשיר ר' לליעזר בגיטין לבל בשטרות ס"מ בשטרות העומדות לרלים דבעינן רלוי לעמוד ימים רבים לבל זה שחיינו עשוי חלה לקדש בו חסה ולקנות בו שדה כעין גיטין הוה שעשוי לגרש בו חת החסה לפי שעה ופ"ע שהשטר של קנין יכול להועיל לרלים כמו כן הגט יכול להועיל לרלים כמו בפ' הכותב (כתובות פט:) ובפ"ק דב"מ (דף יח.) וכ"ת ליקרעיניה בעינא לימנפוי ביה חלמח פ"ע שהיה לריכה לרלים עיקרו לה לבך נעשה: **אף על פי שאין בו שוה פרוטה.** הכא ניחח דקחת הוח רבותח לפי דבשוה פרוטה היתה רלויה להתקדש בלח שטר[ז] לבל לקמן (דף כו.) גבי שדי מכורה לך ים לחמוה מלי רבותח להתם המוכר נותן השטר וכך לי בשוה פרוטה כמו בחין בו שוה פרוטה ול"ל משום דכתב ביה נמינה[מ] מחריתי ספרי[נ] המקנה פ"ד לליבעי שוה פרוטה משום[ס] דמוכר מקנה שדהו ללוקח קמ"ל דלה בעי: **הא לא דמי האי שטרא וכו'.** ומנגד לה היה יכול להקשות[ח] דבלד מחד דמי ספיר לגבי דמה גט הבעל כותבו[ט] (לה) בפ"ד: **הלכתא נינהו.** מימה כיון דהלכתא נינהו ל"ל קרא דיוקא והיינו דקחמר בשטר מכר למוד הוי הלכתא ושטר קידושין נפקי מכי יקח דבעל כותבו ודמי"ע למכר ופ"ג דקחמר הלכתא נינהו ללון רבים לחו מחרוייהו קחי וכהחי גוונא חמכחן בריש נשות כותים (נדה נב:) דקחמר מי קרא ודי הלכתא[י] [פ] לך קשה לנקמן (דף כו.) גבי שדה קבעי מנין שנקנית בשטר ותייתי קרא דכתיב ולקח את ספר המקנה ושמע י"ל דכיון דהחוה קרא לה הוי הלכה מדברי קבלה הין להקפיד בכך מי נמי יש לפרש (ס) [ע] הלכות מדינה כלומר מנהג היה כך:

ן

חומרי (ט) [פי' מיני סלקות עלוק ערך ממר טון], (י) [פ"ק שיפת], (א) [יבמות נב. ע"ש, ד] [ל"ל ממכן], (ב) לקמן מח, (ג) [בדפוי"ר: דבמכי], (ד) [לעיל ו:], (ה) [בכף קיל: ע"ש כמוס"], (ו) [שם ד"ה ודוקא], (ז) [שם כב סוע"ב], (ח) [יש מדעמיף], (ט) [בדפוי"ר: ממכי ממי. ועי' רש"ם], (י) [ירמיה לב, טון], (כ) [בדפוי"ר ליתא], (ל) [בפרי"ר ליתא] מדעמיף)], (מ) [בדפוי"ר: ממכי ממי. ועי' רש"ם], (נ) [ירמיה לב, טון], (ס) [בדפוי"ר ליתא], (ע) ["ומכי למכר" ליתא בדפוי"ר ועי' רש"ם], (פ) [עי' תוספות סוכה כח. ד"ה הלכתא], (צ) [בדפוי"ר נוסף: הלכתא],

תורה אור השלם

1. כִּי יָמוּךְ אָחִיךָ וּמָכַר מֵאֲחֻזָּתוֹ וּבָא גֹאֲלוֹ הַקָּרֹב אֵלָיו וְגָאַל אֵת מִמְכַּר אָחִיו:
ויקרא כה כה
2. כִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה וּבָא אֵלֶיהָ וּשְׂנֵאָהּ: דברים כב יג
3. שָׂדוֹת בַּכֶּסֶף יִקָּנוּ וְכָתוֹב בַּסֵּפֶר וְחָתוֹם וְהָעֵד עֵדִים בְּאֶרֶץ בִּנְיָמִן וּבְסָבִיבֹתִ יְרוּשָׁלַ‍ִם וּבְעָרֵי יְהוּדָה וּבְעָרֵי הָהָר וּבְעָרֵי הַשְּׁפֵלָה וּבְעָרֵי הַנֶּגֶב כִּי אָשִׁיב אֶת שְׁבוּתָם נְאֻם יְיָ: ירמיהו לב מד
4. וָאֹמַר אֲבִי הַנַּעַר אֶל הַזּוֹקֵנִים אֶת בִּתִּי נָתַתִּי לְאִישׁ הַזֶּה לְאִשָּׁה וַיִּשְׂנָאֶהָ:
דברים כב טז
5. וְאֶקַּח אֶת סֵפֶר הַמִּקְנָה אֶת הֶחָתוּם הַמִּצְוָה וְהַחֻקִּים וְאֶת הַגָּלוּי: ירמיהו לב יא

גליון הש"ס

תום' ד"ה והלכתא וכו' וא"ת אמאי איצטריך. עי' נרכות דף יג ע"ג וגמ"ש שם: **בא"ד** דע"כ בכולי גמרא. וכן לעיל כ"ש ע"ב ד"ה כמלן ובחי"ף ס"ג דשבת דף טו: **בסה"ד** אע"ג דבכל הוכתא ק"ל כוותיה. ועי' מגילה ד' כט ע"ג תד"ה והלכתא:

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה הא ול"ל וכו' כותבו **בלבד** הס"ד: (ב) ד"ה הלכתא וכו' הלכות מדינה. ל"ל מאי ליעול מסכתן לקמן דף לח ע"ב:

מוסף תוספות

א. מדלא קאמר בהא כדקאמר על רשב"ג. תוס' הלמ"ס. ב. משום דרבה ורב יוסף כי היכי דפליגי בשיראי הכי נמי פליגי במקדש בכל דבר ואפילו באבנים טובות ומרגליות והוי אמינא דהלכה כרבה ולעולם מקודשת. רשב"ם. ג. שאינם שוים אלא מעט. תוס' טוך. ד. שאין בקיאין בהם אלא אומנים ומצוי בהם הטעות גדולה מאוד. ריטב"ם. ה. תחילה. מרדכי. ו. ש"מ דלר"מ לא מהני בדבר. תוס' הלמ"ס ניזמות נג. ז. [כלומר] בלא כח השטר. תוס' הלמ"ס. ח. דהויה ילפינן ליה מיציאה והתם המקנה כותבו. תוס' הלמ"ס. ט. אף הכא נמי הבעל כותבו. תוס' הלמ"ס. י. דקאמר הלכתא נינהו ולא קאי אלא אחדא. תוס' הלמ"ס.

לעזי רש"י

בוטיניי"ש. כפתורים.
פוריל"ש [פיוילי"ש].
טבעות זכוכית דקות.
אושטניצי"ש [מושטניצי"ש].
ענקים, שרשרות.

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת.

תום' ר"י הזקן

חומרי. בוטיני"ש. שוכא. קשר או אגודה. **לאו כלום הוא.** שלא נתרצית ליקח לשם קדושין אלא לא תשחק בי בדברים אלו. ומסתברא דוקא שלא אמר לה עוד דבר אלא נתן בידה, אבל אם אמר לה בשעת נתינה הרי את מקודשת לי בזה וקבלה, ודאי האי הבה מיהבה דקאמרה ריצוי הוא ומקודשת שנאילו] לא היה ריצוי לא (היה לוקח) [היתה לוקחת] מה שהוא נותן לה שהרי אין לה בהן כלום. **הב אשקי [ושדי מהו].** שלא כפלה הלשון, אי הוי ריצוי או לאו. **תגא.** עטרה, ולשון שבועה היא. **והלכתא שיראי לא צריכי שומא.** כתב הר"ם פ"ז [מאישות ה"ח] דאמר לה הרי את מקודשת לי בבגדים אלו שהם שוים חמשים דינר והיו של משי וכיוצא בהם שהאשה מתאוה להן אמר לה הן שוים חמשים ה"ז מקודשת משעת לקיחה ואינם צריכים שומא בשוק ואח"כ תהיה מקודשת כדי שתסמוך דעתה, אלא הואיל והם שוים כמו שאמר לה הרי היא מקודשת משעה ראשונה ואם אינם שוים אינה מקודשת. ע"כ. נראה דעתו דדוקא שיראי וכיוצא בהן שהיא מתאוה להן ומעכבן לעצמה ואינה רוצה למכרם סמכא דעתה, אבל במה שאינה מתאוה להם שמא דעתה למכרם ולא סמכא דעתה שמא לא תמצא שוין. ומשום הכי פסיק בגמ' והלכתא שיראי לא צריכי שומא, ולא אמר והלכתא מאני לא צריכי שומא. ואיכא מ"ד ה"ה לכל מילי, והאי דנקט שיראי משום דעובדא דאיפלגו ביה רבה ורב יוסף שיראי הוו. **והלכתא כר' אלעזר.** דעת הרי"ף והר"ם [שם פ"ז הי"ז, עיי"ש] לפי מה שנמצא ברוב ההלכות, דהאי והלכתא כר' אלעזר דאי אמר לה התקדשי לי במנה סתם ונתן לה דינר, אפילו היה מונה והולך, ה"ז מקודשת וישלים, כדאוקימנא לתירוצא דתריצנא כר' אלעזר, ולא כרב אשי. וכן עיקר, דא"כ לימא נמי והלכתא כרב אשי. ואיכא מ"ד דהאי תירוצא לאו ר' אלעזר הוא דתרצה אלא בעל הגמ' הוא דתירצה הכי, ואפשר דר' אלעזר ס"ל כרב אשי הלכך האי והלכתא כר' אלעזר ממיורה בלחוד הוא דפסקינן כוותיה דהתקדשי

ע א ב ג מיי' פ"ד מהל' אישות הלכה ה סמג עשין מה טוש"ע אה"ע סי' כט סעיף י:
עא ד מיי' שם פ"ג הלכה ג סמג שם טוש"ע אה"ע סי' לב סעיף ג:
עב ה מיי' שם [והל' יא] סמג שם טוש"ע שם סעיף ו [וסי' לו סעי' ח]:
ו [מיי' שם הל' יב טוש"ע אה"ע סי' לב סעי' ו וסי' לו סעיף ב]:

במנה ונתן לה דינר מקודשת וישלים, וכדאסקה רב אשי דמונה והולך דעתה אכולא מנה. **כרבא** א"ר נחמן. דמנה אין כאן ומשכון ליכא. ואע"ג דליכא מאן דפליג אדרב נחמן, כיון דאיכא ברייתא דלכאורה משמע דפליג עלייהו, איצטריך תלמודא למפסק כוותיה לאשמועינן דהנהו שינוייא דמשני שינוייא הוו. **על הנייר או על החרס.** אע"פ שיכול הכתב להזדייף בהני, כיון דאיכא עדים כשנתן לה השטר בתורת הקדושין, דקדושי בלא סהדי לאו כלום הוא, לא איכפת לן. ובפ"ק דגיטין [י, א] אסיקנא דמהובר פוסל בקדושין כגיטין. והיכא דכתב תנאי בקדושין ודאי מקודשת, דאע"ג דבגיטין אם כתבו קודם התורף הויא ספק מגורשת [עי' רמב"ם הל' גירושין פ"ח ה"ד], בשטר קדושין ליכא תורף שאין שם אלא שם האיש ולא שם האשה ולא זמן. ועוד, דבכל דוכתא תשכח דאיתקש הויה ליציאה אלא במה שהוא ספק לא מדמינן קדושין לגיטין, שלא הקישה תורה קדושין לגיטין אלא בגט ואינו גט, אבל מספק לא איירי קרא, דליכא ספיקא קמי קודשא בריך הוא. ואפילו תימא דמשום שהקישה תורה הויה ליציאה יש לנו לומר שמה הוא ספק בגרושין הכי נמי בקדושין, הא ליכא תורף בקדושין, הלכך הויא מקודשת ודאי. ומ"ש בעל השלמה] דמקודשת מספק אינו כמו שכתבנו. **הלכתא נינהו.** כלומר שכך קבלו מפי ענין קדושין מסיני מפי משה רבינו. **שלא בגרה.** דהויא ברשות אביה. **שלא לשמה.** שכתבו לתתו לרחל ונתנו ללאה.